

Oușorul de Paște

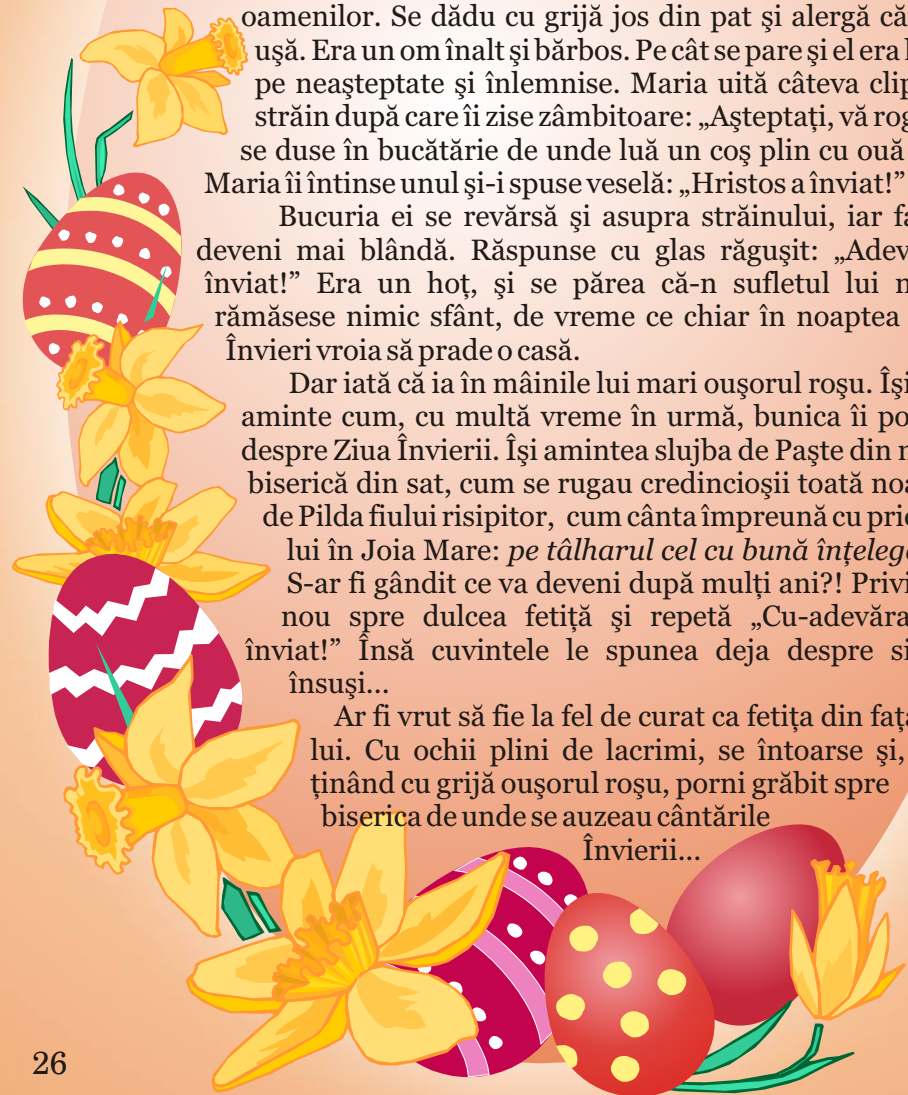
În anul acesta Maria nu a putut să meargă la biserică în noaptea de Înviere. Era bolnavă de câteva zile.

Deodată, auzi că este cineva la ușă. „Este Hristos”, gândi Maria, căci așa îi povestea bunicul că Însuși Hristos se îmbracă în haine sărăcicioase ca să încerce milostivirea oamenilor. Se dădu cu grijă jos din pat și alergă către ușă. Era un om înalt și bărbos. Pe cât se pare și el era luat pe neașteptate și înlemnise. Maria uită câteva clipe la străin după care îi zise zâmbitoare: „Așteptați, vă rog!”, și se duse în bucătărie de unde luă un coș plin cu ouă roșii. Maria îi întinse unul și-i spuse veselă: „Hristos a înviat!”

Bucuria ei se revărsă și asupra străinului, iar fața lui deveni mai blândă. Răspunse cu glas răgușit: „Adevărat a înviat!” Era un hoț, și se părea că-n sufletul lui nu mai rămăsese nimic sfânt, de vreme ce chiar în noaptea Sfintei Învieri vroia să prade o casă.

Dar iată că ia în mâinile lui mari oușorul roșu. Își aduse aminte cum, cu multă vreme în urmă, bunica îi povestea despre Ziua Învierii. Își amintea slujba de Paște din micuța biserică din sat, cum se rugau credincioșii toată noaptea, de Pilda fiului risipitor, cum cânta împreună cu prietenii lui în Joia Mare: *pe tâlharul cel cu bună înțelegere...* S-ar fi gândit ce va deveni după mulți ani?! Privi din nou spre dulcea fetiță și repetă „Cu-adevărat a înviat!” Însă cuvintele le spunea deja despre sine însuși...

Ar fi vrut să fie la fel de curat ca fetița din fața lui. Cu ochii plini de lacrimi, se întoarse și, ținând cu grijă oușorul roșu, porni grăbit spre biserică de unde se auzeau cântările Învierii...

Chipul mamei

Aflat pe puntea unui vapor, un marinar scăpă ceva în apă.

- Domnule ofițer, am scăpat un lucru peste bord. Vă rog să-mi permiteți să-l recuperez! se adresă marinarul unui ofițer. Dar ofițerul îi interzise cu desăvârșire să facă aceasta. Tânărul sări totuși în apă și își recuperează cu orice risc obiectul.

Pentru neascultare, marinarul a fost găsit vinovat și condamnat la carceră. Hotărârea trebuia aprobată și de căpitanul vaporului. Acesta a poruncit ca tânărul marinar să fie înfățișat înaintea lui.

Când l-a întrebat de ce a sărit în apă fără permisiunea superiorului, marinarul a scos din buzunar o fotografie, pe care a dus-o la buze și, cu lacrimi în ochi, a zis: „Aceasta este Mama mea! Nu puteam lăsa chipul ei în voia valurilor”.

Impresionat de fapta tânărului, comandantul l-a iertat, zicându-și: „Un fiu care se aruncă în valuri pentru **chipul mamei sale**, e capabil să-și jertfească viața pentru Patria sa”.

Inima mamei este școala copilului.

Frumusețea pălește; iubirea se stinge, frunzele prieteniei cad; secretul mamei este să supraviețuiască tuturor.

Pentru lume ești o persoană oarecare, dar pentru o singură persoană poți să reprezinți lumea.